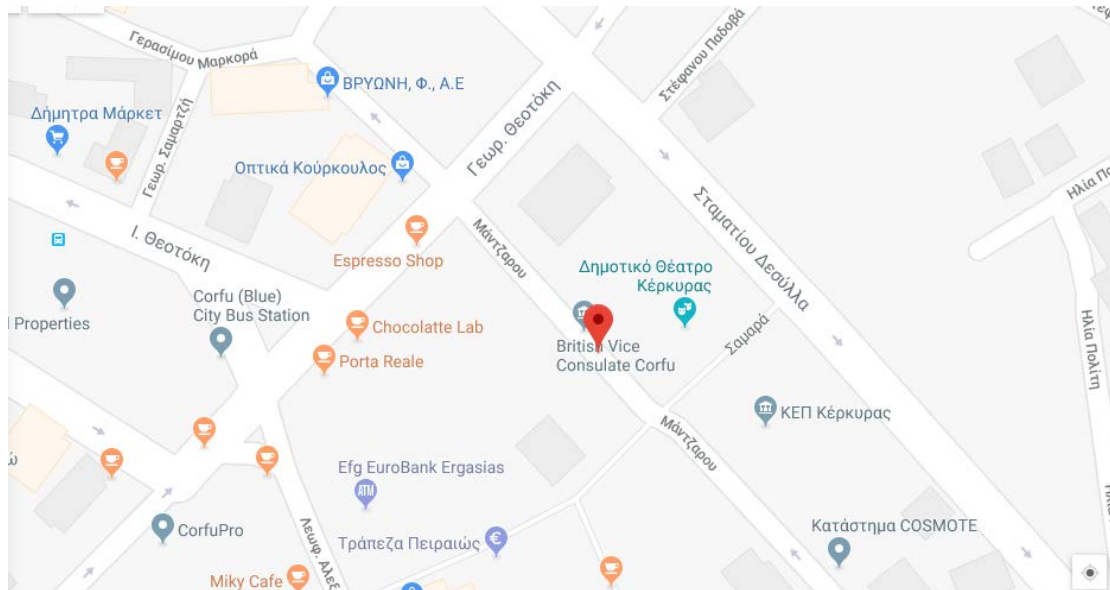

Οδός Νικολάου Μάντζαρου

Γεννήθηκε στην Κέρκυρα από εύπορη οικογένεια ευγενών γαιοκτημόνων της νήσου, που ιδιοκτησιακά της στοιχεία βρίσκονται σε έγγραφα από τα μέσα του 16ου αιώνα. Ο πατέρας του, Ιάκωβος Χαλικιόπουλος Μάντζαρος, ήταν έγκριτος νομικός με τίτλους σπουδών από την Ιταλία και ήταν ιππότης που αργότερα προάχθηκε και σε ταξίαρχος του τάγματος των ιπποτών. Η μητέρα του, Ρεγγίνα Τουρίνη, ποιήτρια και μουσικός, προερχόταν από αριστοκρατική οικογένεια, τους Ζάρα (λίμνη της Δαλματίας). Λόγω της ευγενικής και πλούσιας καταγωγής του, ο Μάντζαρος πήρε κληρονομικά τον τίτλο του Ιππότη. Το πνευματικό, κοινωνικό και οικονομικό επίπεδο της οικογένειας είχε όλες τις προϋποθέσεις για να αναπτυχθεί το ξεχωριστό ταλέντο του Νικολάου.

Πράγματι, σε ηλικία 8 ετών έδειξε φλογερό ενδιαφέρον για τη μουσική και από τη μητέρα του πήρε τα πρώτα μαθήματα πιάνου και θεωρίας. Σε ηλικία 12 ετών συνέχισε τα μαθήματα πιάνου με το μουσικοδιδάσκαλο Ιερώνυμο Πογιάγο και 14 ετών με τον Στέφανο Πογιάγο, αδελφό του πρώτου, άρχισε μαθήματα βιολιού.

Δάσκαλός του υπήρξε επίσης ο καταγόμενος από την Ανκόνα Στέφανο Μορέττι (θεωρητικά). Σε ηλικία 15 ετών ο Μάντζαρος είχε την εξαιρετική τύχη να έχει δάσκαλο τον επιφανή θεωρητικό της μουσικής, τον Ιταλό Μπαρμπάτι, ο οποίος εθεωρείτο από τους φημισμένους μουσικοδιδασκάλους της Ευρώπης. Από αυτόν ο Μάντζαρος διδάχτηκε συστηματικά για τρία χρόνια αρμονία, κοντραπούντο και φούγκα, καθώς επίσης σύνθεση, οργανογνωσία και ενορχήστρωση.

Το 1813, σε ηλικία μόλις 18 χρονών,

παντρεύτηκε τη Μαριάννα, μοναχοκόρη του δούκα Αντωνίου Μερκαντάντε Ιουστινιάνη, της αριστοκρατικής οικογένειας των Κομνηνών Ιουστινιανών, και απέκτησαν μαζί τρεις κόρες και δύο γιους. Οι ευθύνες του γάμου δεν εμπόδισαν τον συνθέτη να εξακολουθεί εντατικά τη μελέτη του στη μουσική και συγχρόνως να παραδίδει μαθήματα δωρεάν στους συμπατριώτες του, πράγμα που εξακολούθησε να κάνει μέχρι το τέλος της ζωής του γιατί πίστευε βαθιά πως είχε καθήκον να ανυψώσει το μουσικό επίπεδο των Ελλήνων. Στη γενέθλια πόλη του παρουσίασε και τα πρώτα του έργα ήδη από το 1815. Από το 1819 συνέχισε τις μουσικές ενασχολήσεις του στην Ιταλία (την οποία επισκεπτόταν κατά διαστήματα), όπου συνδέθηκε ιδιαίτερα με το περιβάλλον του Βασιλικού Ωδείου της Νάπολης και τον περίφημο διευθυντή του Νικολό Αντόνιο Τσιγκαρέλι.

Ο Τσιγκαρέλι, μεγάλος δάσκαλος και των Τζοακίνο Ροσσίνι, Βιντσέντζο Μπελίνι, Σαβέριο Μερκαντάντε, εκτίμησε την αφοσίωσή του στη γνήσια ιταλική μουσική σχολή, τον ζήλο του και την ευγένεια της ψυχής του. Επέμενε να τον κρατήσει κοντά του δηλώνοντας δημοσίως ότι ο Μάντζαρος ήταν σε θέση να διδάξει όλους τους δασκάλους της Νάπολης. Το περιβάλλον του ωδείου και η συναναστροφή με σπουδαίους μουσικοδιδασκάλους και συνθέτες σφράγισαν την τέχνη του Μάντζαρου, ο οποίος επέστρεψε οριστικά στην Κέρκυρα το 1836, χωρίς ποτέ να λησμονήσει τους δεσμούς του με τη Νάπολη.

Χαρακτηριστικό είναι το γεγονός της συχνής αλληλογραφίας του συνθέτη με τον Τσιγκαρέλι και η επιθυμία του δεύτερου (την οποία εκφράζει με επιστολή του το [1885](#)) να του εμπιστευθεί μετά τον θάνατό του τη διεύθυνση του ωδείου της Νάπολης. Τιμή μεγάλη, την οποία αρνήθηκε ο Μάντζαρος ευγενικά γιατί είχε αποφασίσει να ζήσει ανεξάρτητος στην Κέρκυρα και να μορφώσει μουσικά την ελληνική νεολαία.

Για να το επιτύχει αυτό, έδινε δωρεάν μαθήματα θεωρίας και μουσικής και ίδρυσε την [Φιλαρμονική Εταιρεία Κερκύρας](#) το [1840](#) της οποίας έγινε και ισόβιος καλλιτεχνικός διευθυντής. Χάρη σ' αυτές τις εκπαιδευτικές ενέργειες του Μάντζαρου, πολλοί [Επτανήσιοι](#) μορφώθηκαν μουσικά και δημιουργήθηκε η πρώτη γενιά Επτανήσιων συνθετών, μεταξύ αυτών και ο [Σπυρίδων Ξύνδας](#), ο [Πάυλος Καρρέρ](#) και ο [Φραγκίσκος Δομενινίνης](#). Γι' αυτό ο Μάντζαρος θεωρείται και ο θεμελιωτής της [Επτανησιακής Σχολής](#). Στον χαρακτήρα ήταν ανεξίκακος, γενναιόδωρος, ευγενικός και μετριοφρων. Ήταν πολύ δημοφιλής. Λόγω του έργου του και της κοινωνικής του θέσης, πολλοί Ιταλοί συνθέτες αλλά και Έλληνες ποιητές συνήθιζαν να παρευρίσκονται και να μιλούσαν μαζί του, καθώς είχε και στενή σχέση φιλίας με τον [Διονύσιο Σολωμό](#). Αξιόλογοι μουσικοσυνθέτες ζητούσαν την κριτική του. Ο Μάντζαρος εκτός από την άριστη μουσική του κατάρτιση γνώριζε φιλοσοφία, ιστορία, φυσικομαθηματικά και φιλολογία. Μιλούσε πολλές γλώσσες και ασχολήθηκε στη νεότητά του και με τη μουσικοκριτική δημοσιεύοντας ανώνυμα σε πολλά ιταλικά περιοδικά. Ο ίδιος δεν θεωρούσε τον εαυτό του επαγγελματία μουσικό και αυτοχαρακτηριζόταν "ερασιτέχνης" (αυτός είναι και από τους λόγους που δεν δεχόταν χρήματα για τις υπηρεσίες του).

"Ευγενής στους τρόπους, ευχάριστος στις συναναστροφάς", ο Μάντζαρος ήταν αληθινός αριστοκράτης, ωστόσο είχε πολύ απλή συμπεριφορά. Ήταν ψηλός και φορούσε πάντοτε σκούρα και σοβαρά ρούχα. Όταν έγραφε, μελοποιούσε ή δίδασκε, στεκόταν πάντοτε όρθιος, γι' αυτό είχε ψηλό γραφείο. Αγαπούσε την τάξη και ήταν υπερβολικά ιδιόρρυθμος. Η τέχνη ήταν γι' αυτόν το παν. Ήταν καλός και στοργικός πατέρας και στους φίλους του ευεργετικός.

Δυστυχώς, την 29η Μαρτίου του 1872, ο Μάντζαρος έπεσε σε κώμα κατά τη διάρκεια μαθήματος και τελικά πέθανε στις 12 Απριλίου του ίδιου έτους. Πέθανε τελείως φτωχός καθώς δίδασκε δωρεάν ακόμα και την εποχή που βρισκόταν σε μεγάλη οικονομική δυσχέρεια.

Πηγή: <https://el.wikipedia.org/wiki/>